

ZONDAG 14

De menswording van de Zoon van God

Psalm	111:3	en	5
Lezen:	Psalm		40
Psalm	40:3	en	8
Psalm	99:8		
Psalm	118:14		

Geliefden, het Woord dat wij u thans willen prediken is naar Zondag 14 van onze Heidelbergse Catechismus.

Vraag 35: Wat is dat gezegd: Die ontvangen is van den Heiligen Geest, geboren uit de maagd Maria?

Antwoord: Dat de eeuwige Zone Gods, Die waarachtig en eeuwig God is en blijft, de ware menselijke natuur, uit het vlees en bloed der maagd Maria, door de werking des Heiligen Geestes, aangenomen heeft, opdat Hij ook het ware zaad Davids zij, Zijn broederen in alles gelijk, uitgenomen de zonde.

Vraag 36: Wat nuttigheid verkrijgt gij door de heilige ontvangenis en geboorte van Christus?

Antwoord: Dat Hij onze Middelaar is, en met Zijn onschuld en volkomen heiligheid mijn zonde, waarin ik ontvangen en geboren ben, voor Gods aangezicht bedekt.

Deze zondagsafdeling spreekt ons van de menswording van Christus:

1. Als het wonder van Gods liefde
2. Tot nut van Zijn kerk

De vorige Zondagen handelden over de namen van de Middelaar, Jezus Christus onze Heere en nadat we over de betekenis van Zijn namen gesproken hebben, geeft de onderwijzer ons nu een blik in Zijn werk. We weten nu, wie Hij is, nu gaat Hij ons leren, wat Hij voor ons doet; wat Hij voor ons gedaan heeft. Daarvan spreken inzonderheid de Zondagen 14, 15 en 16.

Als we dan Zondag 14 met elkaar willen behandelen, dan merken we daarin in de eerste plaats op de menswording van Christus, die een wonder van Gods liefde is. Niet alleen van de liefde des Zoons, want het plan der verlossing is immers voortgesproten uit het hart des Vaders. Hij was het die Zijn volk niet wilde missen en de wereld niet prijs wilde geven aan het geweld van de satan.

Hij wilde niet dat de wereld een blijvende prooi zou zijn van de vorst der duisternis. Want Hij heeft Zijn schepping lief.

God haat Zijn schepping niet, Hij haat ook u niet, al zijt ge onbekeerd. Hij haat de zonde in Zijn schepping en de zonde in u, maar Hij heeft Zijn schepping nooit gehaat. En opdat Hij nu Zijn schepping weer in Zijn gemeenschap zou brengen, heeft Hij Zelf een weg gebaad, waardoor verlorenen weer met Hem verzoend worden. Het plan der verlossing is dus uitgegaan van de Vader. Hij was het, Die het heeft uitgeroepen: Wie is hij, die met zijn hart borg worde, om tot Mij te genaken? (Jer.30:21)? Toen was het, dat de Zoon Zich gaf als de beminde des Vaders; Die zich overgaf, om in de tijd op de aarde gezonden te worden in de gedaante van een mens. Vlees en bloed heeft Hij aangenomen om voor de zonde der mensen te kunnen betalen en om aan het smetteloos recht van God genoeg te doen, opdat nu al degenen, die op Hem betrouwen en in Hem geloven, niet zouden verderven, maar door de liefdedaad des Vaders verlost zouden worden en in de gemeenschap van de drieënige God zouden mogen verkeren.

Het is ook een daad des Zoons. Hij heeft zich vrijwillig gegeven, niemand oefende enige druk uit op het hart van Christus. Hij heeft het gedaan, omdat ook Hij de schepping beminde. De Vader heeft alle dingen gedaan door de Zoon. De schepping was er om Christus' wil en nu gaat Hij, die verloren schepping verlossen door de Zoon. Eenmaal is alles geschapen door de Zoon en nu gaat Hij ook herscheppen door de Zoon. De verlossing was dus ook een daad van de liefde des Zoons, Die zich vrijwillig overgaf, om de heerlijkheid des Vaders te verlaten, die Hij had bij de Vader éér de wereld was. Om vernederd te worden, om als een vloek op aarde gesteld te worden en om onder de goddelijke toorn te lijden en te sterven.

Het is ook een daad van de liefde van de Heilige Geest, want er staat nadrukkelijk in de eerste vraag: Die ontvangen is van de Heilige Geest. De Heilige Geest heeft Zich ook aanstonds bereid verklaard om het werk der verlossing te volvoeren in de harten van zondige mensen. Die Geest had Zich met de val terug getrokken, maar is met de pinksterdag weer op aarde gekomen, om in het midden van de kerk woning te maken voor Christus.

Ook voor de Geest □ die derde Persoon in het goddelijke wezen, □ even heilig als de Vader en de Zoon was het een opoffering en onpeilbare liefde, dat Hij dat doen wilde.

Ook de Heilige Geest is op de aarde gekomen en overal, waar Hij Zijn voetstap zet, daar doet Hij het al ten zegen dijen, daar druipt het al van vet. Dat is die stroom, die van onder de dorpel van het Godshuis vloeit. Overal, waar Hij Zich heenwendt, maakt Hij de wateren van deze dode zee, van deze dode volkeren-zee, levend en vruchtbaar. Het werk der verlossing is dus een wonder van liefde van een drienig God, maar inzonderheid van Christus. Hij heeft de menselijk natuur van vlees en bloed aangenomen. Christus, de tweede Persoon, is dus mens geworden, níet de Vader en níet de Heilige Geest. Dat Jezus mens wilde worden, dat was liefde. De geboorte van Jezus is

ook een daad geweest. Onze geboorte is iets dat we ondergaan. Niemand vraagt om geboren te worden, maar Christus wel. Voor Christus was het geboren worden een daad, dat nam Hij aan. Met bewustheid is Hij op de aarde gekomen, in de schoot van Maria, door de werking van de Heilige Geest. Met bewustheid is Hij geboren geworden uit de maagd Maria. Niet, dat Hij, toen Hij een dag oud was, als mens bewustheid had dat Hij de Zoon van God was. Maar als God was Hij zich dat bewust, als God heeft Hij de menselijke natuur aangenomen. In de ontvangenis door de Geest is Hij geboren geworden uit de maagd Maria. Mensen hebben het verbond verbroken en de wet geschonden en Gods geboden licht geacht en nu moet er een Mens komen om goed te maken, wat de mens verdorven had. Dat kon dus niemand anders zijn, dan "de Mens" Jezus Christus. Om te kunnen lijden en sterven moest Hij onze natuur aannemen, zo laag buigen, dat Hij onze, door de zonde verzwakte menselijke natuur, zou aannemen. De Heere Jezus heeft niet de natuur van Adam in de staat der rechtheid aangenomen. Toen Hij op de wereld kwam, kwam Hij in onze verzwakte natuur, anders had Hij niet kunnen lijden en hongeren en dorsten en geen pijn kunnen voelen. Dit alles was er in de staat der rechtheid niet. Dit was dus vernedering voor Christus, dat Hij, Die geen zonde gekend had, lijden kon en smart kon dragen. Die natuur heeft Hij aangenomen door de Heilige Geest. We zien het, maar we doorgronden het niet. Daar is een kind geboren door de werking van de Heilige Geest. Wat dwaalgeesten ook mogen beweren, wie de onzondige geboorte van Jezus, ook moge ontkennen, wij geloven het Woord van God. Het is een wonder door de Heilige Geest: uit de maagd Maria, opdat Hij ook het ware zaad van David zij. Zijn broeders in alles gelijk, doch zonder zonde (Hebr.2:17).

Welke nationaliteit Jezus had, dat kwam er niet op aan, of Hij een Nederlander was, of een zwarte of een blanke, maar opdat de Schrift vervuld zou worden, moest Hij uit het geslacht van David zijn. De Heere heeft het dus gewerkt naar Zijn raadsplan. En wanneer er hier staat uit het zaad Davids, dan laat ons dat iets zien van de spanning, die er ontstaan is, omtrent de belofte dat Christus komen zou. Het zaad van David, dat wijst terug naar David, de stamvader van onze Heere Jezus naar het vlees.

Het wijst ons nog verder terug naar het zaad der vrouw, wanneer hier de onderwijzer zegt, dat Hij het ware zaad van David is. Hij is de Beloofde, de aan de vaders Toegezegde; Degene op Wie Adam en Eva gezien hebben en naar Wie Abraham verlangde en Degene, op Wie Jakob stervende zag. Hij is de God, Die niet geboren is zonder strijd. Zo oud als de belofte is, heeft ook de kerk de strijd tegen de belofte gekend. Die strijd is in het Paradijs begonnen en heeft zich toegespitst in de moederschoot van Rebekka, tussen een Jakob en een Ezau. En telkens zien we de strijd tussen het slangenzaad en het vrouwenzaad in vernieuwde vorm zich openbaren.

In steeds groter machtswellust zal deze strijd bij de Edomiet opkomen om Jakob, om Israël te verslinden. En de strijd gaat voort in het leven van Israël, tussen Jakob en Ezau. En straks, als ze in de woestijn komen, is er Amelek,

die het leven van het volk benemen wil en doden wil. Die strijd gaat voort in Haman de Agagiet, de nakomeling van Ezau, de Edomiet. Wanneer Israël wordt weggevoerd naar Babel, dan zijn het de Edomieten, die op de grensscheidingen staan en spotten met de ondergang van hun broedervolk Jakob, die vermaak hebben in het leed dat Gods kerk ondergaat vanwege hun zonde. Ja, was het niet een Doëg, die zijn hand sloeg aan de priesters des Heeren? Was hij niet uit het geslacht van Edom? Was het niet Herodes, de Edomiet, die de kinderen van Bethlehem vermoordde, daarbij denkende dat hij het zaad der vrouw gedood had.

Die strijd gaat voort, ook nu nog nadat Jezus aan de rechterhand des Vaders plaats genomen heeft in Zijn troon, heeft de draak zich geworpen op de vrouw, die het kind gebaard heeft. In de kerk, die is achtergebleven zal de strijd zich toespitsen. Het zal steeds erger worden in deze wereld, satan zal al zijn macht in de strijd werpen. Hij zal straks aan de donkerheid, die aan de komst van Christus zal voorafgaan, waarvan we de eerste barenswееn reeds vernemen, al zijn macht in de strijd werpen, menende, dat hij in die grote eindstrijd de overwinning behalen zal. Maar dan zal, als het hopeloos schijnt voor de kerk, het ware zaad Davids op de wolken des hemels komen, als het beloofde vrouwenzaad, die de kop van de slang vermorzelen zal, en hem met al zijn helpers met eeuwige banden onder de duisternis binden. Hier ligt dus de spanning der belofte in het ware zaad Davids.

Hij is het, Die uit Maria geboren is, Erfprins uit het huis van David. Hij is Zijn broederen in alles gelijk geworden, doch zonder zonde (Hebr.2:17). Hij heeft een menselijke natuur aangenomen, maar ook een menselijke ziel aangenomen. Het is dus niet zoals Rome zegt, dat Zijn Godheid was in de plaats van Zijn ziel. En waarom kon dat niet? Wel, Hij moest ook in Zijn ziel kunnen lijden, want de straf, die wij ons hebben waardig gemaakt, is niet alleen een eeuwig branden in het helse vuur, maar is ook, naar de ziel eeuwig verteerd worden, door totale Godsverlating. En wanneer Christus' Godheid in de plaats van Zijn ziel geweest zou zijn, dan zou Hij met Zijn ziel niet hebben kunnen lijden, omdat de Godheid niet lijden kan.

Dan zou Hij enkel maar betaald hebben om ons lichaam van het vuur te redden, dan zou Hij onze ziel niet hebben kunnen verlossen. Nee, dat is juist de troost van de kerk van Christus, dat Hij met ziel *en* lichaam geleden heeft, dat Hij niet alleen met Zijn lichaam de ganse tijd op aarde, maar nog veel meer met Zijn ziel geleden heeft. Misschien heeft Hij naar het lichaam in Zijn jeugd niet veel geleden, daar weten we heel weinig van. Maar naar Zijn ziel heeft Hij veel geleden, toen Hij leefde te midden van kinderen, die evenals wij allemaal een hart omdroegen dat boos was en dat afweek van de Heere en dat altijd heentrok naar de zonde en de wil des Vaders wederstreefde.

Dat heeft in het Kind Jezus een smart verwekt; want Hij had bovenal de eer van Zijn Vader lief. Wat zou het voor ons zijn, als we op een kantoor of in een werkplaats moesten werken, waar de naam van onze vader altijd maar gesmaad werd, waar onze moeder altijd gekrenkt werd. Daar zouden wij het

niet uit kunnen houden. Maar Jezus heeft 33 jaar op deze wereld gewandeld te midden van mensen, die nooit anders deden dan de heerlijke naam van Zijn Vader aanranden, met gedachten, woorden en werken. Is Zijn liefde niet groot, dat Hij het tot het einde volgehouden heeft? Hij heeft tot de laatste druppel uit de beker gedronken.

Ons in alles gelijk, doch zonder zonde. Ja, dat is uitgekomen, want Hij kende ook honger, toen Hij veertig dagen in de woestijn verzocht werd van de duivel. Denk eens aan de dorst, die Hij leed aan de put van Samaria, waar Hij aan de Samaritaanse vrouw een dronk water vroeg. Denk eens aan de dorst, die Hij leed hangende aan het kruis in de brandende oosterse zon. Maar nog meer in de gloed van des Vaders toorn.

Hier gaat onze oudste Broeder, de strijd in. Wij, Zijn broeders, wat een tere uitspraak gebruikt hier de onderwijzer. Hij zegt hier niet: de Zoon van God, maar het ware zaad van David, ons in alles gelijk. Een treffend beeld. Hij, Die hongerde en dorstte, die weende bij het graf van Lazarus, Hij droeg rouw met de rouwdragenden en had behoefte aan vriendschap, want Hij was waarlijk mens. Hij zegt in de hof: Kunt ge niet één uur met Mij waken? (Matth.26:40) Jezus had in die zware strijd behoefte aan gemeenschap met Zijn broeders. Hij kon Zijn broeders niet missen. Zo nauw was Hij verbonden op de aarde met Zijn broeders, dat Hij zegt: blijft toch bij Mij, waakt toch een uur met Mij, als Ik de pers ga treden, als Ik aan Gods gerechtigheid genoeg ga doen. Hij bezwijkt bijna onder de last van Zijn kruis, als Hij buiten de poort wordt uitgedreven. Dan kan Hij het gewicht van het vloekhout bijna niet dragen en Hij struikelt en dan tillen ze een ogenblik het hout van Zijn schouders af, om Hem straks met al hun woede te kunnen kruisigen aan de schandpaal op Golgotha. Zo kan Hij nu ook medelijden hebben met hongerigen, dorstigen, bedroefden, en rouwdragenden. Wij hebben een Hogepriester, die kan medelijden met de zwakheden van Zijn volk. Hij is in alles verzocht geweest naar lichaam en ziel, doch zonder zonde (Hebr.4:15).

Hij weet, wat het is van God verlaten te zijn en Zich nameloos ongelukkig te voelen en onder de brand van de vloekende wet te verkeren. Is dat nu niet groot, dat Hij dit alles droeg, opdat Hij ons zou kunnen te hulp komen in al ons lijden? Is het niet groot, dat, wanneer wij dorsten en hongeren, lichamelijk maar ook geestelijk, dat we Hem mogen aanroepen in onze nood en zeggen: Heere Jezus, U weet er toch van, hoe ellendig ik me voortsleep over deze wereld en hoe beangst ik ben? Ja, als straks de dood ons aangrijpt, dan mogen we een beroep doen op Christus, en zeggen: Heere Jezus, U was toch ook benauwd om te sterven? En in zwaren strijd zijnde, bad Hij te ernstiger (Luk.22:44). Toen riep Hij de naam Zijns Vaders aan, zeggende: Vader, of Gij wildet deze drinkbeker van Mij wegnemen. Doch anderzijds Zich onderwerpende en zeggende: Doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede. (Luk.22:42)

Als u dan in doodsnood bent, dan moogt ge zeggen: Hoor toch in de hemel, Heere, want Gij weet, wat het is met de dood te strijden onder verberging van

Gods aangezicht. O, wat een rijke betekenis, Zijn broeders in alles gelijk, doch Hij zonder zonde. Hij heeft nooit gemurmureerd, als Hem dorstte en Hij heeft nooit harde gedachten gehad van de Vader, als Hem hongerde en nooit gemopperd onder het gewicht van Zijn kruis. Hij heeft Zich nooit ontworsteld aan de Vaderlijke tuchtigingen, waaraan Hij onderworpen was. Hij, Die de Zoon was, heeft gehoorzaamheid geleerd, uit hetgeen Hij geleden heeft. Ook dat heeft Hij borgtochtelijk gedaan, opdat onze murmuringen gestild zouden zijn voor het aangezicht des Heeren, opdat ons Gode onverenigd gemoed door Zijn lijden zou geheiligd zijn en Hij door Zijn volkomen gehoorzaamheid onze schuld voor God bedekken zou. Hij is daartoe ontvangen van de Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria, om Zijn broeders in alles gelijk te zijn. Hij heeft alle standen van het leven doorworsteld. Hij kent de kindertjes, want ook Jezus is kind geweest. Hij weet je moeilijkheden, kinderen, die je op school al hebt. Jezus weet, hoe het in je hart is, want Hij is ook kind geweest. Hij weet je moeilijkheden, jongens en meisjes, in je werk. Hij heeft zeker ook geholpen in de werkplaats van Zijn vader Jozef en heeft de hitte van de zon verdragen en de moeite van de arbeid in Zijn lichaam gevoeld. Ook Hij zal gevoeld hebben het oordeel, dat ging over de schepping: In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten (Gen.3:19). Hij heeft ook alle treden van het natuurlijke leven beklommen en eindelijk, op de middaghoogte van Zijn leven, is Hij gestorven. Dit heeft Christus gedaan voor de Zijnen.

Wat nuttigheid, zo vraagt de onderwijzer, verkrijgt gij dan door de heilige ontvangenis en geboorte van Christus?

De onderwijzer is een praktisch man. Hij vraagt: Wat betekent het eigenlijk: ontvangen van de Heilige Geest en geboren uit de maagd Maria? Het antwoord luidt, dat Hij de menselijke natuur heeft aangenomen, Zijn broeders in alles gelijk. En nu wordt de onderwijzer heel persoonlijk. Hij vraagt: Wat heb je er nu eigenlijk aan, dat Jezus dat gedaan heeft? Dan wijst hij met de vinger naar u hier op deze bank en op die bank. Dan wijst hij een ieder van u aan, kind, jongen, meisje. Wat voor nuttigheid? We hebben er niet in de eerste plaats stoffelijke voordelen van, dat Hij dat gedaan heeft.

Geen rijkdom of voorspoed of ontheffing van het kruis, geen beloften dat rampen of ziekten niet ons deel zullen zijn. Hij heeft gezegd: wie Zijn discipel wil zijn, moet zijn kruis opnemen en het Hem nadragen. Wat is dan het voordeel?

De onderwijzer zegt: dat Hij onze Middelaar is, en met Zijn onschuld en volkomen heiligheid, mijn zonde waarin ik ontvangen en geboren ben, voor Gods aangezicht bedekt. Is Hij dat ook voor u? Hebben ook wij een Middelaar nodig, die tussen God en onze ziel optreedt? Gevoelt u, dat u tot God zo niet kunt naderen? Gevoelt u, dat God een verterend vuur is en een eeuwige gloed? Gevoelt u zich zo zondig en ongelukkig en verdorven, wanneer ge de inzettingen des Heeren hoort prediken? Gevoelt u zich dan als een waarlijk verlorene, dan zult u omzien en uitzien naar iemand, die de zaken van uw hart bij God behartigt, maar die ook omgekeerd, Gods

aangezicht tot u heen leidt. Die de weg is tot God, ook de weg van God tot uw ziel. Dan hebt ge een Middelaar nodig. Die nuttigheid verkrijgen wij daar dan uit. Maar geen aardse goederen. Alles wat we nodig hebben wordt ons dan om Zijntwil geschonken. Maar eerst een Middelaar, Die tussen een rechtvaardig God en tussen mij, een schuldig zondaar wil gaan staan. En wanneer wil Hij dat doen? Als ik mijn schuld ga kennen en aan het eind gekomen ben met het mijne. Dat doet Hij van eeuwigheid tot eeuwigheid. Reeds in Zijn ontvangenis gaat Hij tussen Zijn vlekkeloze Vader en mij in staan met Zijn borgtocht. Toen ik in zonde geboren werd op deze aarde, kwam Jezus met Zijn vlekkeloze geboorte reeds tussen mijn zondige geboorte en tussen een heilige God in staan. En zo is het in de kinderjaren en de jeugdijaren en op middelbare leeftijd en in de ouderdom. Hij heeft in Zijn ganse leven betoond Middelaar te zijn tussen een rechtvaardig God en een verloren zondaar.

Om daar nu voordeel van te genieten, moeten we het oordeel, wat er voor Hem in ligt, aanvaarden. En als we nu het oordeel gaan aanvaarden, wat in Zijn vlekkeloze ontvangenis en onzondige geboorte verklaard ligt, dan gaan we het voordeel daarvan ontvangen voor onze ziel. Wanneer u gaat zien, dat de ontvangenis en geboorte van Jezus plaatsbekledend was, als Middelaar, wanneer we in Hem zien al het oordeel, dan wordt het voor ons een voordeel. Is dat zo niet in ons leven? Wanneer zijn we verbroken over de zonde en smart ons het bedreven kwaad? Wanneer kermen we over de zonde van onze jonkheid? Is het niet, als we een vlekkeloze Jezus zien wandelen onder de pijn van onze zonde? Gaan we dan het voordeel niet genieten van die Middelaar Gods en der mensen, die hier op aarde kwam? Nooit is er waarachtige evangelische smart en droefheid naar God over de zonde, dan ziende op Hem. Hoeveel te meer gij op de Middelaar staart, hoeveel te schuldiger gij staat voor God. Hoeveel te dieper we buigen onder God, met hoeveel te meer vrijmoedigheid ge ook uw zondig leven aan Hem zult opdragen, wetende dat Hij de Middelaar is, die tussen God en mensen in staat. Hij is dus een verzoening voor onze erfzonde. Niet alleen de dadelijke zonden, waar we meestal het eerst mee te doen krijgen, wanneer God ons de ogen opent. Maar ook als God ons terugbrengt en laat zien die heerlijke staat, waarin we gestaan hebben in het Paradijs, wanneer Hij ons de smart doet ervaren, dat we daar in Adam het verbond verbroken hebben. Adam ontmoette in de staat der rechtheid God elke dag opnieuw en wij verlaten Hem dagen zonder getal.

Misschien zijn er hier, die terug geleid zijn naar die heerlijke plaats, waar we zonder zonde voor het aangezicht van God konden leven en nu vanwege onze schuld van het aangezicht van God verdreven zijn.

De erfzonde: 't is niet alleen dit kwaad, dat roept om straf, maar ik ben in zonde en ongerechtigheid geboren, reeds van het uur van mijn ontvangenis af. O, dan worden we met de tollenaar een zondaar, dan gaat het niet om deze of die zonde, maar dan gaat het om "het zondaar zijn". En als we waarlijk zondaar zijn, dan wanhopen we aan enig goed, wat wij ooit tot Gods eer

zullen kunnen toebrengen. Wat wordt daar, die Middelaar Gods, dierbaar in ons leven, wanneer Hij met Zijn onschuld en volkomen heiligheid tussen mij en de Vader in gaat staan, en mijn zonde waarin ik ontvangen en geboren ben, dan voor het aangezicht van een heilig God bedekt.

O, die tussentreding van Christus in ons leven. Geen leed zal en kan het ooit uit ons geheugen wissen. Bedekken staat hier. Je moet geen verschil maken tussen bedekken en uitdelgen en verzoenen. Met bedekken en uitdelgen, wordt in Gods Woord dikwijls dezelfde zaak met verschillende woorden aangeduid. Ik zou u verschillende teksten kunnen noemen, waar bedekken en vergeven hetzelfde betekent. In Psalm 32 wordt uitdelging en vergeving nog vóór bedekking genoemd.

Maar als de onderwijzer hier zegt, dat hij onze zonde voor het aangezicht des Vaders bedekt, dan heeft dat toch wel een andere betekenis, dan dat Hij zou zeggen, dat Hij ze daar verzoend heeft. Want in Zijn leven kon Hij onze schuld niet verzoenen, die moest aan het kruis betaald worden. Maar in Zijn leven is Hij ook in onze plaats gaan staan. Hij heeft heilig voor ons geleefd, om ons onheilig leven voor God te verzoenen. Daarom is het, dan ook niet alleen dan, wanneer we aan het kruis staan, dat we iets aan de verdienste van Christus hebben, maar het is ons ganse leven door. 's Morgens, als we opstaan en het aangezicht des Heeren zoeken, dan mogen we Hem aanroepen. Waarom? Omdat Jezus 's morgens begon met de eer Zijns Vaders te bedoelen en 's avonds, als we naar bed gaan, dan mogen we in vrijmoedigheid onze knieën buigen voor God, hoe schuldig we ook zijn en hoe slecht we het die dag er ook afgebracht hebben. Omdat Jezus de hele dag geleefd heeft overeenkomstig de heilige wil van God.

Ziet u, daar gaat Hij tussen ons en God staan, dan bedekt Hij daar reeds ons schuldig leven, om het straks aan het eind van Zijn leven te verzoenen en de gemaakte schuld volkomen weg te nemen. O, hoe profijtelijk is het, om al dieper en dieper daar over na te denken, daarin te worden ingeleid, om in deze genadestroom te mogen wegzakken. Hier ligt de grondslag van ons geloof en hoop en liefde, dat Jezus voor ons is tussengetreden voor het aangezicht des Vaders.

Zingen wij nu van Psalm 99 : 8.

Kom, geliefden, kennen wij daar ook iets van? Hebben wij daar nu de troost van, dat Hij dat gedaan heeft? Als ge ja zegt, dan zal dat in uw leven moeten uitkomen, dan zult ge niemand zo lief hebben als God, Die Zijn eigen Zoon niet spaarde, maar Hem voor u overgaf. Dan zult ge de zonde haten als de dood en Jezus beminnen. Dan zult ge Hem elke dag weer opnieuw zoeken, dan zult ge bedroefd zijn, als ge buiten Hem rondwandelt. Kent u dat? Kindertjes, ben je wel eens bedroefd, omdat je God mist en altijd zo zondigt tegen de Heere en je ouders en onderwijzers en vriendjes en vriendinnetjes? Is je dat wel eens tot smart, dat je het maar nooit goed kan maken voor God?

Hoor dan eens, hier is er Een geweest, het Kind Jezus, Die heeft Zijn ouders nooit bedroefd en Zijn Vader in de hemel ook niet. Weet je, waarom Hij dat deed? Opdat kinderen zalig zouden kunnen worden. Vraag het eens, als je vanavond naar bed gaat en zeg dan: Heere Jezus, U hebt Uw Vader nooit bedroefd, U hebt altijd gedaan, wat Uw Vader van U eiste. Doe me dan de zonde haten en verlaten en maak me heilig zoals Gij heilig zijt. Kom, vraag het eens, de Heere hoort ook kinderen. Hij heeft ze eenmaal omarmd. Toen de discipelen ze van Hem weg hielden, heeft Hij ze tot Zich geroepen. Hij kwam ook om kinderen zalig te maken.

Jongens en meisjes, er is een macht van moeilijkheden in je leven in de nodigheden van de wereld, □ van die woelachtige vrouw, □ en in de nodigheden van de zonde. Je weet soms geen raad, je weet soms niet te kiezen tussen de sprake Gods in je hart en die van het vlees, dat zo machtig is. Luister eens, Jezus heeft eenmaal gekozen en gij kiest altijd de zijde van de zonde. Als je nu op Hem ziet, Zijn liefde indrinkt, je laat bevochtigen door de dauw van die goddelijke Geest, dan kom je achter Hem aan, bij Wie je je schuld kwijt kunt. Dan zul je Hem nodig krijgen in je dagelijks leven. Wat zou dat een gelukkig leven zijn, wanneer je in je jonge jaren die borgtocht van Christus mocht zien, wanneer je in de verrichtingen van je leven, Hem altijd mocht nodig krijgen. Wat zou er een blijdschap in je leven komen, wat zou er een geloof, hoop en liefde in je hart ontvlammen, wanneer je Hem eens dierbaar vond en Hem leerde kennen. Span toch je krachten in, doe toch alles om God te vinden. Hij is het zo waard, en het belang van je onsterfelijke ziel staat toch op het spel. Zoek Hem, Hij is nu nog te vinden. Hier staat Hij voor je als kind. Hij zegt: Ik behoef het voor mijzelf niet te doen, want Ik had een heerlijkheid bij de Vader, die oneindig en onovertreffelijk was. Maar Ik heb het voor zondaren gedaan. Hier staat Jezus. De ouderdom hoefde Hij niet in te treden. Hij wist, wat het leven was in opgaande lijn. In alles mede benauwd. Bij Hem kun je terecht.

Wat voor nut heeft u er nu van, in de praktijk van uw leven? Wat voor troost heeft u daarvan? Morgenochtend, wanneer u het leven weer in moet? Dat Jezus onschuldig, vlekkeloos, nooit murmurerend, geleefd heeft, is u dat tot steun en troost? En gij, die zo in de zonde gevallen zijt en het er zo slecht afbracht, die in waarheid zegt: Mijn schuld is groot. Ze reikt van de aarde tot de hemel. Uw schuld is niet te groot, om door Christus te worden weggenomen, want Hij heeft voor u verzoening gedaan, doordat Hij tussen een heilig God en een schuldig volk ging staan. Dat u dan gedurig bepaald mocht worden bij uw ellende en uw ongelijkvormig leven. Dat is nuttig, maar blijf daar niet staan, kind van God, bekommerd, ongetroost volk, zoekend volk, blijf daar niet staan, maar verdiep u in de Schrift. Zoek Hem op uw knieën in het verborgene. Laat het Woord van God toch niet altijd aan zijn plaats. Gebruik het niet alleen met etenstijd of voor het naar bed gaan, maar besteed toch ook overdag tijd, om dat Woord van God te onderzoeken. Hoeveel te meer je daarin leest, hoeveel te meer je daarin onderzoekt en je

hart wordt gaande gemaakt, hoeveel te minder, je het bij jezelf zoeken zal en daarmee je zaligheid buiten jezelf zoeken zal, in Christus. Hij zal je niet van Zich stoten, Hij is de oudste Broeder. Hebt u geen lust om deze koning te leren kennen, Die toch alleen zaligmaken kan? Die de toorn van God getorst heeft en die de gerechtigheid volkomen heeft aangebracht? O, ongelukkig, als dat lijden van Christus u niets zegt en die geboorte van Christus ook niet. Als u morgenochtend weer gewoon aan het werk kunt gaan zoals u vorige week maandag aan het werk gegaan bent, dan bent u de allerongelukkigste van alle schepselen. Als de liefde van God uw hart niet verbreekt, wat moet het dan worden? Als het Evangelie van een geboren en gekruiste Christus u niet inwint om uw knieën te buigen, hoe moet het dan in de eeuwigheid? Dan kan niets uw hart meer verbreken. Als ge niet versmelt en u laat verwarmen door de liefde, dan schiet er niets anders over, dan verteerd te worden door het vuur, dat van Zijn aangezicht uitgaat. Ach, zoek Hem toch, nu Hij nog te vinden is!

Wat een voorrecht voor die nietige stervelingen, voor wie Hij de oudste Broeder is. Hoe ellendig en ongelukkig, hoe ze het ook voor God mogen verderven, ze hebben er Eén, Die tussen God en hun schuldig leven in staat. Van het begin tot het einde, worden ze meer en meer geleerd om zich op Hem te verlaten, om in Hem geworteld en gefundeerd te worden. Meer en meer zien ze af van zichzelf. Steeds schoner wordt Hij in hun leven en dierbaarder, bij de gang van Zijn geboorte in hun hart. Ja, het wordt zó, dat zich op Hem de armen verlaten, als ze niets meer hebben. Wanneer ze straks sterven en de dood hen aangrijpt, dan zeggen ze: Heere Jezus, ik betrouw op U; mijn oog druipt tot U. Ik steun door het geloof op Uw gerechtigheid.

Kom, waag het eens, hier is het Leven; u zult niet beschaamd worden om door dat dierbaar geloof, dat de Heilige Geest in uw hart gewerkt heeft, u onvoorwaardelijk op die Grondsteen te laten nederzakken. Hij zal u niet laten verzinken in het vuur en verderf. Maar Hij zal uw voeten vastmaken op de grond van Christus' borggerechtigheid. Dan zal Hij al schoner gaan blinken in uw leven. Dan zult ge het aanheffen: Dan zingen zij, in God verblijd, aan Hem gewijd, van 's Heeren wegen. En als ge het elke dag weer opnieuw bederft; weet dan, dat er toch eenmaal een eind aan komt, aan ons leven en strijden en aan het vermoeien van God en het tegenstreven van de Heilige Geest. Wanneer we straks de laatste adem mogen uitblazen, en we Hem zullen zien, Die tussen een heilig God en een schuldig volk heeft gestaan. Dat Kind in de kribbe, Dat volkomen verzoening aanbracht. Wat zal het wonder groot zijn, dan te worden ingezameld bij de volken, die God zullen loven. Dan onder die grote schare der verlostten te mogen zingen; dan de volle reinigende kracht van het water van de doop te mogen ervaren. Daar zullen zij, Gods knechten met hun zaad, zij die Zijn naam beminnen, erfelijk wonen! Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.